

מזל טוב... מזל טוב

י מ י - ה ו ל ד ח

3.1. רותי עמית

בני גולדברג

ג'וני הירס

4.1. דינה רחמני

5.1. יובל ג'קסון

אביגיל פרנק

אילנה פרנק

אלון קוניגס

6.1. מר אמיל פרנק

הילרי אפרוט

7.1. אלה פינק

שחר גדליזון

אניטה שטרובל

8.1. אלן ויטהם

תמי פוטש

ירדנה שרקי

נילי בן-צבי (נכדה)

9.1. אורי שובל

י מ י - נ י ש ו א י ן

5.1. מיכל ומוסי המאירי

6.1. בטי ומיכאל דוארי

ב ת נ ו ל ד ה

להורים - צ'יבי דאידו סלע

לסבתא מינה

ולכל המשפחה - שפע ברכות!

ב ן נ ו ל ד

להורים - נעמי ופרץ

לסבים - פם ויענקל מהדזיגורסקי

ולכל המשפחה - שפע ברכות

מה נשמע?

* שמונה-עשר ימי גשם ירדו עלינו בחודש דצמבר בינתיים, ועד ליום ד' השבוע כמות המשקעים הסתכמה ב 240.1 מ"מ. מה הפלא שגם בדירות החדשות המפוארות יש כאלה הנאלצים לישון עם גיגיות ליד המיטה?

תוצאה יותר חיובית של הלחות המתמשכת היא פריחת הכלניות (ולפי דורון גם נרקיסים) הראשונות על דשאנו. וכמובן הפטריות... אבל חברים - בין פטריות המאכל יכולות להסתתר גם פטריות רעל שצורתן די דומה. אז אנא - חברים וילדים - להיזהר ולהתיעץ. (ואיפה לא לאכול חומס אתם הרי כבר יודעים!)

* אל שפע החוגים האזוריים נתווסף השבוע החוג לריקודי-עם, המתקיים כאן בחדר האוכל. שלומית אומרת שהוא מיועד לכל הגילים, המינים והמשקלים - גם לאלה שאף פעם לא ידעו לרקוד, וגם לאלה שכבר שכחו שאי-פעם רקדו. אז קומו התנערו!

* כבר כתבנו שהאולפן הסתיים וה"שנתים" נשארים. לא מדויק. תשעה מביניהם יוצאים לירושלים כדי להשתתף בקורס למדריכי חוץ-לארץ. בעוד כחמישה חודשים יחזרו אלינו ויסיימו את ה"שנת" יחד עם שאר הקבוצה. באמצע יולי יחזרו כולם (זמנית?) אל מולדתם האנגלית.

* שמתם לב לאופנת הכובעים המתפשטת בקרבנו? אפשר לזהות בקלות את מוצאו ונטיותיו הפוליטיות של החובש. יש המעדיפים כובע בוקרים - אחרים מתקשטים בכובע פרווה עלא גורבצ'וב. רק כובע גרב כבר לא רואים. מסקנות?

* יש לי עוד חדשה מרעישה מענף הצאן: (זוכרים את העכברים המתנחלים מלפני שבוע?) אחד הגוזזים הצרפתיים שהיה פה בעונת הגז, שלח לישראל א. לפי בקשתו, חומר רב על השימוש בצמר כבשים למטרות אומנותיות. השבוע ישבו אנשי הענף פלוס גילה ומעייין וחזו בשקופיות בנושא, יש בהחלט על מה לחשוב ולדבר.

* אנחנו לא מרכים לספר על אורחים אישיים מחו"ל - אבל בהחלט נעים לראות את סבתא-רבנא ברמן מסתובבת בשבילים עם אחותה הקטנה ממנה בשנתיים, שהגיעה מסקוטלנד. שתהיינה לנו בריאות!

* איזו תערוכה יפה הכינו לנו הפעם ילדי בית הספר ומחנכיהם כסיכום לנושא "ענפים שהיו ואינם". קמו לתחייה בחדר האוכל ענפים נשכחים (על ידי רובנו). הרפת, הבריכות, הכרם, המאפייה ועוד. יש מספרים, מודלים, צילומים ישנים - תאווה לעיניים. מספרים שאף ילד לא ידע מה זה "פרימוס".

* על "מסיכת סילבסטר" מוקדם לדווח. נקווה שגם בשבוע הבא יהיו רק דיווחים חיוביים.

* ולסיום - העתק ממודעה המופיעה בלוח, מטעם הפיזיותרפיסטית:

"החבר שקיבל ממני את הספר TREAT YOUR OWN BACK

מתבקש להחזיר אלי בדחיפות".

מתקבל על הדעת שהחבר קרא את הספר, ומאז כבר לא יכול לזוז.....

אבל ברצינות -

שבת שלום

ושנה (אזרחית) טובה

א נ ג ה

קרא עד הסוף!

לקראת שנת התקציב החדשה ברצוני להעלות הצעה הקשורה לענייני דאר מאחר והשיטה המופעלת אצלינו מזה שנים רבות נראית לי קצת לא שוויונית.

מאחר וחברים רבים אינם נדרשים לשלם מכיסם הפרטי עבור משלוח דברי דאר או קבלת אסימונים ואגרות אויר ברור לי שאין הציבור מודע להוצאות הכבדות המושקעות בכל הדברים האלה.

אין באפשרותנו לפרסם מחירים וכדומה מאחר וכל חבילה קטנה שוקלת אחרת מהשניה וכולן נשלחות לארצות שונות כך שרשימת המחירים היא ארוכה ומפורטת מדי. מה שהיינו רוצים להבהיר לציבור - ואין אנו יודעים איך - זה שהמחירים הם יקרים בצורה שלא הייתם מאמינים.

סתם לדוגמא - הורים המעוניינים לשלוח לבניהם הנמצאים בחו"ל עיתונים מהארץ, לא מודעים לכך שמשלוח החבילה עולה עד פי 15 מהמחיר של העיתונים עצמם. כלומר, עיתון מעריב שעולה שקל אחד ביום ישי, הוא גדוש וכבד ועלות השליחה שלו בד"כ מגיעה ל 15 ש"ח (בערך).

ישנם לא מעט הורים שמעוניינים לשלוח לבניהם בחו"ל חבילה כזו אחת לשבוע. (אגב, ברוב הערים הגדולות באירופה, אמריקה ואוסטרליה ניתן לקנות את העיתונים האלה באיחור של כמה ימים). כמו כן ישנו גם המשלוח של החבילות ובנוסף לכך מכתבים וכד'.

אבל לא זה העניין.

חוסר המודעות ליוקר ההוצאות כנראה, מביא לכך שחברים שולחים דברים בכמויות רציניות ביותר ולעיתים בלי לחשוב פעמיים.

נראה לי שאם ההוצאות היו באות מהכיס הפרטי שלנו - היינו כן חושבים פעמיים.

אבל משפט זה כבר זקן ומשומש בחיי הקבוץ והוא נכנס לאוזן אחת ויוצא מהשניה.

למרות זאת - הייתי רוצה לבוא בהצעה שהחל מהשנה הבאה חברים יקבלו תקציב למשלוח דברי דאר, לקניית אסימונים ואגרות אוויר בדיוק כפי שאנחנו משלמים עבור שיחות טלפון לחו"ל ושליחת מברקים.

שיטה זו נראית לי שוויונית והוגנת ביותר.

בצורה זו תהיה עירנות אישית להוצאות היקרות בכל הקשור למשלוח דברי דאר.

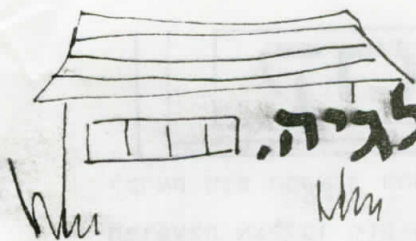
בנוסף לכך תאפשר לחברים את הבחירה בין הזכות שלהם לשמוש בהוצאות דאר לבין

חיסכון ולא יימשך המצב בו חבר מסויים מוציא מאות של שקלים לאורך השנה על חשבון זה שלא מוציא כלל.

או, אולי השיטה הנוכחית כן נראית לכם ואין אתם רואים לנכון לשנותה.

אני מעלה הצעה זו בכתב על מנת לקבל תגובות ולנסות לראות מה אנשים חושבים על הנושא הזה ככלל.

אורה

היסטוריה זו לא רק נוסטלגיה.

בעת פירוק חדר-האוכל הישן לא עברו לידו אנשים רבים, שלא היתה בפיהם הערה כלשהי על עצם פירוק הצריף הזה ועל כך שאני, שהשתתפתי בהקמתו, גם הורס אותו. ההערה המפרה ביותר היתה - נו, מה זָצָא מזה? מבלי להתייחס לכוזנת השואל ובהיסוס קצר בלבד עניתי: קיבוץ יצא מזה. כעצמי נבהלתי מעמקוּתה של תשובתי, אבל גם לא יכולתי, בהמשך, להתכחש לנכונותה.

בצריף זה, ששימש מרכז קהילתי בלי מרכאות ובלי לוח-שיש שיכריז עליו, במשך ארבע-עשרה שנים, נבנתה, עוצבה וחושלה חברתנו. בו התכנסו אחרי יום העבודה ללגום כוס תה ממותק בריבה, אותה ריבה שבתוספת מים גם מרחנו - באמצעות ידית הכף - על הלחם, היא ארוחת ארבע. בו התנהלו סידור העבודה, ישיבות ענפים וועדות, בו התקיימו כל הופעות התרבות וכמובן - האסיפות. לא אשכח את הכנר מליגה ג' או שמא היה זה זמר? שזבוב טרדני אחד לא נתן לו מנוח; הצגת יחיד של מישה אחרוב בעגת ימאים, שהבנו רק כל מילה שלישית; ומעל הכול ההפקות העצמיות שלנו - "גברתי הנ-אוה" לנישואי ראובן וריימונד; חתונה בערב שבו נרצח קנדי; מסיבות פורים, כי-ניהן זאת שהיוותה הופעת בכורה לגרעין ה'; והפעם הראשונה שראינו מה זה טוויסט אצל תלמידי האולפן הראשון. מובנות מאליהן הן ההורות הסוערות שכמעט נעלמו ממקומותינו, אולי בגלל האופנה המתחלפת ואולי בשל הזדקנותם של אותם רוקדים.

הנושא לאסיפות, שהיה הכי חביב עלינו בימים ההם כשמעטים חשבו על נסיעה לחו"ל, היה חבילות. כן, חבילות! הורינו וקרובינו בניכר, שדאגו מאוד לרווחתנו כימי ה"צנע", נהגו לשלוח חבילות עם כל טוב, דברים שרק הכורגנות העירונית יכלה להשיג אותם ובמרכולית של אז הם מלהזכיר: סכון ושוקולד, עוגות וכדורים נגד צרבת ועוד הרשימה ארוכה. אבל מעל הכול - הפרס הגדול: קופסת נס-קפה! מה לכל אלה ול-אסיפת הקיבוץ? התערבות בחיי הפרט הגיעה גם לדואר? ברור שהשוויון הקיבוצי בימי אפס לוקסוס נפגם גם ע"י חפיסת שוקולד. אבל גרוע מכול - המכס המפא"יי גבה סכו-מים גבוהים בעד החבילות. הקיבוץ שילם, החבר קיבל והאסיפה דנה. דנה ודנה ודנה עוד.

אסיפה שבה הרגשנו התעלות היתה זו, כשנדרשנו על-ידי ה"איחוד", שאליו הצט-רפנו ללא לבטים רבים מיד עם הפילוג בקיבוץ המאוחד, לעזור לו במאבק אלים, כדי להבטיח לו רוב בקיבוץ יפתח. סירבנו. ועוד כאן, בצריף זה, בעת משבר עמוק בחברה, החלטנו שכל מי שמתכוון לעזוב יעשה זאת עד ל-31 בדצמבר וב-1 בינואר כל מי שפה נשאר. החלטה זו ייצבה את החברה, אחרי שהורגשה בה ממש אווירת התפרקות. מאלה שנשארו ב-1 בינואר ההוא כמעט ולא עזבו מאז! ודאי יוכלו חברים רבים להוסיף רשמים וזכרונות למכביר. אז בבקשה.

ראשיתו של הצריף כצריף תוצרת שוודיה, שכמותו היו לנו עשרה. ייעודו למגו-רים והסבתו לחדר-אוכל היה "זמני" לגמרי. אמר מי שאמר - "נאכל פה בינתיים, תוך ארבעה חודשים נקים חדר-אוכל של ממש." בינתיים העברנו צריף של צה"ל ששימש חיילים במלחמת העצמאות ממקומו, שם הקמנו אחרי שנים את חדרי החולים, כדי שיהיה לנו מטבח זמני. עוד חסר היה מקום זמני לאקונומיה ולמטבח ילדים, ולשם כך העבר-נו צריפים שונים ממנסורה. עד כדי כך היה כל המכלול זמני שבמשך שנים לא היתה הסכמה שנשתמש במחיצות שהיו אמורות לחלק את הצריף לארבע יחידות הדיור המקוריות שלו. אולי כאן למדנו כמה מטעה היא המילה "זמני". התרגלנו לחדר-אוכל זה, לספס-ליו, לזבוביו בקיץ ולבוץ פלוס נסורת בחורף. ניסינו לשפר. פעם בנינו דלת מסתו-בבת נגד זבובים, אבל אם אלה לא אהבו את זה - החברים אהבו את זה עוד פחות. החלפנו ספסלים בכיסאות, צבענו את הקירות, וכשכל האוסף של תוספות - מטבח ילדים, מחסן ירקות, אקונומיה ושטיפת כלים איבד את הגגות הרעועים שלו בליל סערה אחד

ק י ב ו י
י צ א
מ ז ה

צ ר י ק זה
שימש מרכז
קהילתי

הנושא באסי-
פות -
ח ב י ל ו ת !

ח ל ט ה
ו ר ל י ת

ה המכלול
י ה
מ נ י"

(היסטוריה זו לא רק נוסטלגיה - המשך)

בסוף '58, נבנה כל החלק הזה מחדש, עם רעפים, עם קירות יציבים ובתכנון אופטי-מלי. תוך כדי כך הוצבה קורת עץ אחת, בכניסה למחסן הקירות, שגובהה היה 1.78 מ' מהרצפה. אחרי שכמה מהחברים, שאז נחשבו לגבוהים, נחבטו בראשיהם בקורה, רשם מישהו "היזהרו כאן ותתכופפו - איזי ואייבן, ישראל וטומי, יצחק עדר והנרי שפרונג. צעד גדול לקיבוץ כאשר צורפו לרשימה זו שמותיהם של בנים גדלים: דוד אלמן ואורי ש.

אז נחשבו
לגבוהים...

בתוך חדר-האוכל, בזמן הארוחות - מאכלים מיוחדים: חמאה מלוחה מעודפי הצבא האמריקאי, הרבה הרבה לכן, ממרח דגים ועוד ממרח דגים וחצי ביצה לארוחת-בוקר. כשלא היתה חמאה, היתה מרגרינה חתוכה לשש מנות על השולחן, שוויוני לגמרי. האוכל הגיע לשולחנות בהגשה בעגלות מובלות ע"י תורנים ואת השולחנות היו מנגבים בקרעי גופיה או כדומה שנפלטו ממחסן הבגדים. חוק הוא למלא שולחן ומי שמשאר מקום ריק, התורן מעיר לו ומחזיר אותו למוטב. הצפיפות היתה לפעמים - איך נגיד - בלתי נעימה. טרם גמרתי את המרק וכבר מתייצב מייסה מאחוריך ומחכה שתגמור. אם נגמרו המים בקומקום או הלחם במגש, היה הנוהג להרים את הכלי הריק עד שהתורן שם לב, מתפנה וניגש אליך. אין הגשה עצמית ואין קמים באמצע האוכל. זה לא "ביתי". הורדת כלים עצמית - גם היא המצאה מאוחרת - היתה בגדר מהפכה ולשם כך אף פתחנו פתחים בקיר. השטיפה בידיים, עד שהוכנסה איזו מכונת מברשות לשימוש שהיתה מונחת זמן רב באריזתה במחסן.

חוק:

למלא

שולחן!

עובדי המקום הם כולנו, אבל מי זוכר את גבורתם? באקונומיה, מקצוע נשי מובהק, עבדו חברות קטנות במידתן, אבל גדולות רוח ואומץ. הן ידעו להרים ולסחוב, להערים ארגזים ושקים, וגם לכלכל ולתכנן מאכלים בתנאים לא תנאים. בחדר קטן עסקו חברות אחרות ב"בישול ילדים". כך, בעגה המקומית. ובמסבח הראשי המצאה שלא ראיתי כדוגמתה במקומות אחרים: כיריים מורכבים. משורה של ראשי פרימוס ובקצה המפלצת הזאת מיכל עם משאבה ידנית, שבאמצעותה סופק לחץ אוויר למבעירים. נכון, זה היה שיפור לעומת הפרימוסים הבודדים והמתקלקלים תכופות שקדמו לו. אחזקתו דרשה מומחיות רבה ואינני זוכר מי היה זה המוכשר.

קטנות
במידתן -

גדולות
ברוח!

עברו ימים - וזכינו לנדיבותו של קלוד גיי. כשהושלם הבניין החדש, החדשני והמפואר מעבר לדמון, הוסב הצריף הישן לצרכים אחרים. צריף ישן, אבל עוד לא עייף. מועדון נוער וחדר-מלאכה, חדר תחפושות וחנות נעליים, חדר שומרים וסנד-לריה: אחר-כך מחסן לגרוטאות חשמל וסטודיו למחול - כל אלה גדשו את אמותיו במשך השנים האחרונות. גם מחסן לארכיאולוגיה שימש. אולי בכך נקשר המקום אל החקב?

ב א י ן
בעל-בית

לו היינו רוצים לשמור אותו מטעמים כלשהם, היינו צריכים לפעול כבר לפני עשר שנים. לתקן ולשמר, לתחזק ולצבוע. אבל ללא בעל בית, ללא דואג ליופיום התעייף הצריף ונתדרדר. המכה האחרונה ניתכה עליו לפני שלוש שנים, כשמתנדב בלתי מיומן ניסה לתקן את הגג, עלה עליו ברגל גסה, דרך ודרס בלי אבחנה וגם בלי כוונה - והתוצאה קרוב לאלף רעפים שבורים. באין כוח להשקיע בשיקומו שקע חדר-האוכל הישן, חדרי הזנוחים התמלאו מי גשם ולכלוך, ובכך נחרץ גורלו הבלתי נמנע.

חדר-האוכל שעמד בשממונו ובהזנחתו לא היה היסטוריה. היסטוריה היא הזכרונות והדיעות הכתובות על מה שהתרחש בו.

בכך ניסיתי כאן להתחיל. אני מקווה שזו רק התחלה.

ט ו מ י
דצמבר 1987

חשבון נפש 1987.

לא מזדהה. קוראים לי בשם. מכירים בי צורה. מדביקים בי תווית. קובעים לי מסגרת, ואני כחומר ביד היוצר.

נותנים לי מחשבות, מתווים לי את הדרך ואני הולכת בתלם.

עושים לי טוב, עושים לי רע, עושים הרבה, עושים מעט ואני לא מרגישה.

מושכים אותי בחבלי קסם, דוחים אותי על הסף. ואני מוקסמת. הם איתי ואני לא איתם. הם כאן ואני שם. נפגשים בצומת, הם פונים ימינה או שמאלה, קדימה או אחורה, ואני תקועה, לא יודעת לאן לפנות.

אומרים ישנו אור בקצה המנהרה אבל המנהרה כל כך ארוכה שלא רואים את הקצה. לא רואים את האור.

אנשים קטנים בעלי אמונה גדולה, ואני חסרת אמונה. יודעת מה טוב, יודעת מה רע. לא יודעת במה לבחור. רוצה לרדת לכולם, רוצה לעלות לכולם. לא מגיעה לאף אחד. כולם שומרים בליבם את עצמם ומאמצים אל ליבם את זהותם. מותירים שאריות פליטה כלפי חוץ. לך חבנה בן אדם על סמך שאריות פליטה שכללה. וגם אני חוטאת. שומרת את עצמי לעצמי. ואפילו מפני עצמי.

פשוט לא מזדהה.

השד הקטן שלי. משעמם לי עם עצמי, משעמם לי עם אחרים. הכל כל-כך אפרורי.

השד הקטן שמפעם בי כל כך מאוכזב. הוא שואף לקשת בכל הגוונים. רוצה אהבה בכל השפות.

מנסה להיות מופתע, מנסה להיות מרגש. מנסה להיות מעוניין. בעצם מנסה להיות חיים אמיתיים.

השד החמוד שלי, חיבה רבה אני רוחשת לא. הוא מלא בחיים אמיתיים ואני נותנת לו דרור רק בהזיות. אני נותנת לו כל כך מעט, נותנת לו רק את הצינור. חבה לו כל כך הרבה. חבה לו את חיי. חבה לו את חיי כפי שהיה רוצה שיהיו. חיים אמיתיים.

כשהייתי קטנה בשנים שיחקתי עם השד שלי בכאילו, אבל האמנתי. וכעת בגרתי בשנים, אני עדיין משחקת איתו בכאילו, אבל לא מאמינה. האם זאת משמעותה של בגרות?

השד הקטן שלי מחפש חברים. חברים לעט, חברים למשחק, חברים לחיים!

השד הקטן שלי מסתגר בתוכי. פוחד לחשוף את עצמו, פוחד מהחיים הלא אמיתיים. הוא מאמין שבכל אחד אחר קיים שד קטן כמוהו שפוחד להיחשף. ואני מייחלת ליום גאולתם של כל השדים - קטנים כגדולים.

יירדו השחקנים מעל הבמה!

וישחקו השדים לפנינו. ייצאו במחול השדים. הריקוד האמיתי של החיים.

חשילה חם לי וחונק לי. עטוף לי בהרבה תחפושות. יותר מדי!

מתחפשת כדי שלא תכירו אותי וזה, חם וזה חונק. לפעמים כשהחום בלתי נסבל, והמחנק מעיק אני משילה מעלי תחפושת אחת. אך מזג האוויר ההפכפך עושה לי

קר, ואני עוטה עלי אחרת.

כשעצוב לי, ארשת פני מדברת בעצב. אנשים שואלים לפרש העצב ולי לא נוח לענות ואולי אני פשוט לא יודעת מה לענות, אבל אני גם לא יודעת לשתוק.

אז מגיע תורה של המסיכה הצוחקת, צוחקת כלפי חוץ, בוכה מבפנים, אבל אז אף אחד לא שואל למה? את אף אחד לא מעניין כשאתה צוחק. אפילו לא בכאילו. וזה קשה וזה מתסכל.

המשך ע'8

יש לי מלתחה מפוארת של מסיכות ותחפושות, לכל אירוע, לכל שעה ולכל צרה. אני מוקפת בזרים החיים בתוכי. לא יכולה לרקוד את החיים. לשקר אין רגליים, ובלי רגליים לא רוקדים.

אני רוקדת רק כשאני חולמת, רגלי קלות וגופי איתן. בחלומותי אני כאותו עץ בעונת הסתיו, המשיר עליו אחד לאחד. נותר עירום אך לא פגיע.

כשאני חולמת ומשירה מעלי את התחפושות, נעשית קלת רגליים, מפזזת לקול המוסיקה, מרגישה טוב, כל כך טוב שכואב לי מעוצמת הטוב. ואז אני מתעוררת, לקול מוסיקה אחרת.

החדר קר, כל כך קר שבמחי יד אחד אני עוטה עלי תחפושות מכל הבא ליד.

אני רוצה להיות אני.

כבר לא אכפת לי להיות פגיעה ולהיפגע, אבל כבר שכחתי איך אני נראית.

וזוה עצוב, כל כך עצוב.

כה הרבה שקר שכבר לא רואים אמת.

ניקול

איך הדיבור יוצר הפגנה.

כיום ו' שעבר קראתי על הפגנה של "שלום עכשיו" שמתארגנת ליום שבת בירושלים. "יופי", אמרתי לעצמי, "לפחות משהו עושה משהו!"

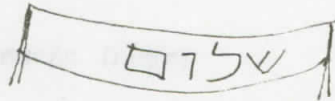
כל ערב במשך שבועיים ישבתי מול מסך הטלביזיה ואכלתי את עצמי. ראיתי אותנו, הישראלים, דורכים על החלום שלי, יורים בו, הורגים אותו. ואז "מבט" נגמר והייתי רואה עוד תוכנית בידור, מתח, כמו "מוקד" עם יצחק שמיר. כמו ליתר יפי-הנפש היה כואב לי, היה מציק לי, ואז הייתי מכין עוד כוס תה והולך לישון.

בערב הייתי בתורנות בחדר-האוכל. בזמן שפיניתי שולחנות וכיסאות אמרתי לג'יסון ולשלופה, לוויקטור ולמנחם "שימעו, אני בעצמי לא מתחייב, אבל מה היית אומר על דוכן בראש-פינה מחר? היינו יכולים להגיש תה לאנשים כדי לדבר איתם על אחווה יהו-דית-ערבית. אני בעצמי עוד לא החלטתי, אבל אם אתה תסכים ואולי עוד כמה..."

זה נקרא יוזמה בלי סיכון. פתאום הבנתי שאני סתם משחק על בטוח. התחלתי להגיד: "מחר עושים דוכן". פתאום היוזמה קיבלה תנופה ואנשים התחילו להגיב. במקום שאלך מסביב לבריכה, קפצתי פנימה. אני לא כותב את זה כדי "להשוויץ". אני פשוט רציתי לשתף אתכם בתגלית שריגשה אותי: הבנתי משהו על ההבדל בין פאסיביות לפעלתנות וההבדל הוא כמה שאמרתי לאנשים. מיד אחרי שהתחלתי לדבר שפה ש "מחר נעשה זאת", התנופה הת-חילה להצטבר. כל עוד שהייתי בעמדה זהירה, לא היה שום דבר. ברגע שהתחייבתי שני דברים הופיעו: א. הדוכן יכול היה להתקיים; ב. יכולתי להיכשל. עד שלא נתתי לאירוע את המילה שלי, לא היה דוכן ולא היה סיכון.

בשבת בבוקר תליתי מודעה, טילפנתי לקרול לקבל את תמיכתה לכך שניקח ציוד מה-אקונומיה ושנשתמש ברכב ע"ח פעילות ציבורית. מצאתי שלטים מהפעם האחרונה שעמדו בראש-פינה והמשכתי לדבר עם אנשים. טילפנתי לכמה אנשים בטובה והם הבטיחו להצטרף וב-11.15 יצאנו עם הציוד לראש-פינה.

(איך הדיבור יוצר הפגנה - המשך)

בנינו עמדה יפה והתחלנו לקרוא לאנשים שעברו בדרך. ב-12.00 הגיעה עוד "נאגלה" של חברים, כולל חצי שבת דבולט. אבל אז קראו אותי למטרה והודיעו שהיינו צריכים להוציא רשיון ושאלו חייבים להתקפל. לדעתי, הם סתם רצו להפריע לנו.

אבל זה לא חשוב. גם לא חשוב שמעט אנשים עצרו. שני הדברים האלה מהווים רק עוד נסיבות. אנו לא חייבים להיות נשלטים ע"י הנסיבות אנחנו יכולים ליצור נסיבות משלנו. מה שחשוב זה שהתארגנו ויצאנו לפעול. ואם עשינו זאת בכמה שעות, נוכל לעשות זאת בצורה יותר אפקטיבית כשנתכונן ביסודיות.

ביום שבת, מחר, כל מי שרוצה לתכנן ולבצע את הפעילות הבאה מוזמן למועדון בשעה 11.00. נשוחח על מטרות הפעילות ונחלק את עבודת ההכנה, כל חבר, בן-משק, "שנתניק" והורה מוזמן להשתתף.

לפני יומיים שוחחתי על כל זה עם חבר ותיק אחד. "יואב, זה לא אפקטיבי, זה לא יעזור לאף אחד חוץ מכם. לכם זה יעשה הרגשה טובה. לגבי הציבור - מי שמסכים איתך ימשיך להסכים ומי שמתנגד ימשיך להתנגד." ולחבר זה אני אומר: "איך אתה יכול לדעת זאת בוודאות הצינית שלך? איך אתה יודע, שלא נוכל לפתוח חריץ אצל איזה חייל או שלא נעודד מישהו לעשות משהו דומה במקום אחר? יתר על כן, מה יש לך להציע כ'במקום'?" "אני לא יודע", הוא אמר, "אולי צריך להזמין מנהיגים ממפלגת העבודה, שיסבירו את מדיניותם לתומכים שלהם..."

זוהי יעזור, זה ישנה משהו? אולי אתה צודק, תארגן את זה. ובינתיים אל תפריעו לנו עם צליפות ציניות.

בסוף, כשחיכינו לאוטו וכל הציוד היה מקופל וארוז, הגיעו שני גברים צעירים מטובה. ניגשו אלי ואל דודו ואמרו: "אתם מכפר הנשיא? רצינו להצטרף אליכם." לחי-צות-יד חמות, חיוכים ביישניים. החלפנו שמות ונתנו לנו את מספר הטלפון שלהם. "תתקשרו לפני הפעם הבאה ונבוא עם עוד חברים מטובה."

נהיה שם, חבר'ה, נהיה שם. כי אי-אפשר להישאר פאסיביים בבית. נהיה שם, כי אמרנו שנהיה שם.

י ו א ב

מקהלת הגליל העליון אצלנו.

בסופשבוע הבא תתארח אצלנו מקהלת הגליל העליון לכנס חזרות. החזרות תתקיימה ביום ו' בין השעות 14.00-18.00 ובשבת בבוקר עד שעה 14.00. בליל שבת תופיע המקהלה בקונצרט, שפרטים עליו נודיע במועד קרוב יותר. המקהלה עורכת מדי שנה כשישה כנסים כאלה. כל פעם בקיבוץ אחר ובתמורה היא מופיעה בקיבוץ המארח - זהנה הגיע תורנו.

חברים אשר מעוניינים לראות/לשמוע חזרה מוזמנים לבוא למועדון בשעת החזרה ומכל מקום כל הציבור מוזמן להיות נוכח בקונצרט, שיהיה מאוד מגוון, בתוכנו.

חברי המקהלה המקומיים

עֵתִיד בֵּית-הַסֵּפֶר.

ל ק ר א ת ה א ס י פ ה

אחרי חוגי הבית ניהלנו את השיחה הראשונה עם מנחי החוגים ואנשי החינוך ובה קיבלנו הנחיות לברר מספר שאלות שעלו. ניסינו לקבל תשובות מלאות ככל האפשר, אך בנושא כה רגיש מוכרחים לקחת בחשבון הרבה גורמים.

בראש ובראשונה צריך לבדוק את הרצון שלנו למצוא פיתרון לבעיות הקיימות בשטח, כגון: הורדת תנאים ע"י משרד החינוך ופיטורי מורים; בנוסף לזה ביה"ס חייב להמשיך להתפתח ואם אנו מחליטים להישאר בבית, יהיה צורך להשקיע בו בשיפוץ ובציוד ואף בבנייה. (השנה הילדים לומדים אנגלית במקלט ואין התנאים אידיאליים. כמו כן, אין חדר מורים, אין משרד למנהל בית-הספר ולרכז החינוך). צריך לשקול את ההיבט החינוכי. האם זה טוב לילדינו ללמוד בכיתות קטנות או אם צריך להרחיב להם את האופקים ולתת להם אפשרות להיפגש עם ילדים ממקומות אחרים. למורים יש בוודאי צורך במגע עם אנשי מקצוע ואפשרות של התייעצות עם מורים אחרים שמלמדים בכיתות מקבילות. אלה הן שאלות שהאסיפה צריכה לענות עליהן. אפרט את מהלך העניינים עד כה.

1) קיימנו פגישה עם אנשי גדות, שנמצאים בשלב ראשון של בדיקת המצב. הם לא מעוניינים לעבור אלינו, ללמוד בביה"ס של כפר הנשיא. קיבלנו את הרושם שלו אנחנו היינו מעוניינים לעבור לגדות, זה היה מקובל עליהם ואף רצוי.

2) בדקנו את האספקט הכלכלי, בעזרת קולין, ומצאנו שאין הבדל משמעותי בעלויות בין אם נעבור ל"מבוא הגליל" ובין אם נישאר בבית. כאמור, אם נישאר בבית, חייבים להשקיע בביה"ס.

3) ביררנו את המצב במשרד החינוך וקיבלנו תשובות לא חד-משמעיות. מה שברור הוא שאם נחליט להישאר בכפר הנשיא, לא נקבל תמיכה ממשרד החינוך, אלא להיפך הם ימשיכו להוריד תקנים ולפטר מורים ואז נהיה במצב ביש, בלי משכורות למורים וכל ההוצאות תיפולנה עלינו.

ממשרד החינוך נמסר לנו, שהסיבה העיקרית לסגירת בתי-ספר קטנים היא חינוך-כית ולא כלכלית. הם הגיעו למסקנה, שילדים זקוקים למסגרת רחבה יותר ושהמורים אף הם זקוקים לאפשרות של מפגש עם עמיתיהם, מורים אחרים.

4) שוחחנו עם אנשי מחלקת החינוך של התק"ס, שהציעו לנו לָן לעבור לביה"ס האזורי "מבוא הגליל", אך גם לנסות להתאחד עם קיבוץ גדות, כדי לעבור ביחד. כך נוכל להשפיע על הפרוגרמה הלימודית, כמו כן נשפיע על אופי ביה"ס - שם נהיה שותפים מלאים לכל דבר.

5) סיור בביה"ס "מבוא הגליל" בערך ע"י מספר אנשי חינוך ואנו מארגנים עוד שני סיורים בקרוב, כדי לתת לכל עובדי ביה"ס ולוועדת החינוך הזדמנות להתרשם ולשאול שאלות.

ההתרשמות האישית שלי היא טובה. ביה"ס מאורגן היטב. יש שתי כיתות מקבילות בכל מחזור. יש חדר-טבע חדש (אומנם קטן) וכן חדרי ציור ומלאכה. יש שיתוף פעולה בין המורים של מקצועות מסויימים וכן העניין של החלפת מורים בעת הצורך (מחלה, מילואים) מסודר. יש חדר מורים רחב-ידיים וכן מקום מיוחד לטלביזיה ווידיאו. הכיתות מוארות היטב. יש גם כמה בעיות. החדר קטן מאוד. יש כיתות הנמצאות מעבר לכביש, אך יש אישור לבניית 2 כיתות נוספות. חדרי ציור, מלאכה ומוזיקה נמצאים במרחק אומנם קטן מביה"ס, אך צריך לעבור את הכביש שמוביל לבית ההארכה, כדי להגיע אליהם. משרד החינוך הבטיח תוספת בניה, כשאנחנו (כפר הנשיא) נחליט להצטרף ל"מבוא הגליל".

שאלנו על מספר המורים שלנו שיוכל לעבור ללמד בביה"ס האזורי והתשובה - היחס הוא מבוגר אחד לכל 8 ילדים.

באסיפה נשתדל לענות על השאלות האלה ואחרות. וההחלטה בהחלט לא קלה.

ג'ו ל י ה

מימוש עצמי לפנסיונרים.

(מעלון הגושרים)

התקיים מפגש במועדון לחבר בנושא: קרן למימוש עצמי לחברים המגיעים לגיל הפנסיה - חברות מגיל 60 וחברים מגיל 65.

כל הנושא עלה בעקבות הדיונים באסיפה על שנת-חופש לחברים. בוכחנר שרעיון זה אינו נותן פיתרון לאנשים מבוגרים, שכבר אינם יכולים לישם את הנושא. הרעיונות האלה הם חדשניים - יש עליה ברמת-החיים, צרכים חדשים ותשומת לב לפרט. בעקבות כל אלה התעורר הצורך להתייחסות מיוחדת לאנשים שעבדו ותרמו את רוב שנותיהם לקיבוץ ורוצים לעסוק בחלק מזמנם גם במימוש עצמי.

כמו כן עולה מדי פעם הצורך של המבוגרים לעזור לבנים ולנכדים. מבחינת תק-נוני העבודה אנשים אלה יש להם זכות לעבוד פחות ולנסוע יותר. כל הדברים הללו ביחד הביאו למחשבות בכיוון של אפשרות של תמרון יתר בתקציבם.

הרעיון שעלה היה: להקים קרן שתהווה בסיס לתוספת סכום כספי כל שנה לפנסיונרים מחוץ לתקציבים הקיימים בקיבוץ, והחבר יעשה בו כראות עיניו, כגון נסיעות לחו"ל, עזרה לבנים, פיתוח תחביב וכו'. לגבי יישום הרעיון ישנן הצעות שונות שעדיין לא גובשו. לפגישה באו בעיקר אנשים מבוגרים, אך היות וכל אחד מאיתנו יגיע לגיל זה, הרי שמדובר בנושא כללי. הכוונה היתה לדיון עקרוני. הגישה הכללית היתה חיובית, מעשית זה עדיין לא גובש, אך כללית יתכן שהרעיון יבוא כתחליף לשנת חופש. הנושא יגיע במשך הזמן לדיון ולהחלטה באסיפה, אחרי שיגובשו הצעות ממשיות.

הביאה לדפוס שרה ד.

מהו מסלול חיים אידיאלי - לחבר קיבוץ?

בתוך המסלול הזה מאוד רצוי שתהיה תקופה אחת לפחות של היעדרות מהקיבוץ - שליחות, שנת חופש. זה בריא לחבר וגם לקיבוץ, כי לרוב חוזרים עם יתר מרץ ורצון להמשיך. ולכן, איך אפשר להתנגד לרעיון של שנת חופש לחברים המעוניינים בכך?

ואומנם, רוב המשתתפים שהתבטאו בישיבה הפתוחה של ועדת החברה על הנושא, לא התנגדו לעצם הרעיון. ההתנגדות היתה רק מתוך דאגה ל"שוויון ההזדמנויות" בין החברים.

למשל:

- (1) האם רק האנשים שקל להחליף אותם בעבודה יעזבו לבקש וייעזבו בחיוב?
 - (2) האם רק אנשים שיש להם תמיכה מבחוץ יוכלו לצאת לתקופת חופש, כי בגיל מסויים יהיה קשה להתקיים בעיר? אי-לכך איך אפשר להבטיח עזרה גם לחברים בלי אמצעים מבחוץ?
- ניתנו תשובות שונות לקושיות האלו.

- (1) יש לראות בחיוב שנת חופש, בעיקר לשתי שכבות:
א. משפחות צעירות, שלא התנסו אף פעם בחיים מחוץ לקיבוץ ויש לאפשר להן יציאה למטרה זו. משפחות אלה יסתדרו בכוחות עצמן ומגמתן היא ניתוק מוחלט מהקיבוץ.

ב. ותיקים בגיל הפנסיה. כמו בכל העולם גם בקיבוץ שלנו בגיל הזה יש הרגשה, שאחרי תקופה ממושכת למדי של תרומה ומסירות האדם יכול להר- שות לעצמו לשנות מסגרת לתקופה מסוימת (לאו דווקא לשנה שלמה). מתוך סקר שנערך מטעם ועדת הגיל המבוגר התברר, שלרבים מהוותיקים יש "חלו- מות" של יציאה מהקיבוץ לתקופה מסוימת. הבעיה היא, האם הקיבוץ יכול לעזור להם, בנוסף להחלטה שכבר קיימת בקשר לביטוח הלאומי? בוודאי בשנים הבאות הקיבוץ לא יוכל להרשות לעצמו לתת "מענק" לשנת חופש.

- (2) האם בשל אי-שוויון אפשרי לא ניתן לחברים לצאת? - פה ניתנה תשובה מע- ינת בשיחה: שוויון הוא אמצעי ולא מטרה! הקיבוץ אימץ את עיקרון השוויון כדי לעזור לחברים, ולא כדי להגביל בלבד!

- (3) לגבי שחרורם של אנשים מרכזיים - צריך להשוות את זה ליציאה ללימודים. כל חבר שמבקש נענה בסופו של דבר. הקיבוץ צריך להיערך בהתאם ויעמוד בזה.

- (4) הקיבוץ לא רק מפסיד ידיים עובדות, אלא גם מרוויח, כי כל משפחה שחסרה מהווה פחות מעמסה על הכלל.

- (5) משפחות שאין להן אמצעים מבחוץ יוכלו לנצל את הנקודות שלהן לנסיעה לחו"ל ותקציבים למיניהם. אולי הלוואה מהקיבוץ? קרן? היתה גם הצעה לאפשר לחברים מסגרת חיסכון עם ריבית שתהווה אתגר רציני למטרות נכספות.

חברים נוספים הדגישו, שאין להיכנס לפאניקה מהאפשרות של ריבוי בקשות כל שנה. צריך לזכור שיש גם קליטה ובנים חוזרים ובינתיים מספר הבקשות לא מדאיג את הרוב. אנשים שפונים חשבו על העניין הרבה זמן והסיבות מגוונות, גם העיתוי הוא אידיכדואלי. עוד דיעה שהובעה היתה, שרצוי שמשפחה שפונה לשנת חופש תצא בשלמותה - לאור הנסיון בקיבוצים אחרים.

ועכשיו פסק-זמן. החברים מתבקשים לחשוב על הנושא. נצבור קצת אינפור- מציה ממקומות אחרים ובעתיד ניגש להרכבת תקנון שנת חופש.

שרה דבולט

(ראה גם רשימה מעלון הגושרים בגליון זה)

העישון בישראל.

ריכוז נתונים, נכון לנובמבר 1987

לעידוד כל המשתתפים בחוג לגמילה מעישון, בהדרכת ד"ר ג'ים שלום. מסקרי דעת הקהל של "דחף" ושל המכון למחקר חברתי שימושי בישראל.

ע מ ד ו ת ב נ י ש א י ה ע י ש ו ן

- א. 91% מכלל האוכלוסיה תומכים בהגבלות על עישון במקומות בהם נמצאים לא מעשנים - בנפים, דואר, בתל-קפה, סופר-מרקטים, תחבורה ציבורית וכדומה.
- ב. התמיכה גבוהה מאוד גם אצל המעשנים. מהם תומכים כ-83% בהגבלות כאלה.
- מבין הלא-מעשנים - 93% תומכים בהגבלות.
- ג. מרבית הלא-מעשנים נוהגים לבקש שלא יעשנו על-ידם.
- ד. 74% מכלל האוכלוסיה, ובתוכם מרבית המעשנים, תומכים בהגבלות על העישון במקומות העבודה.

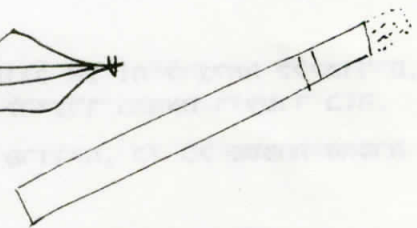
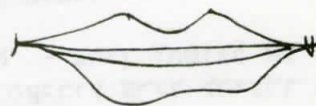
ה ש ו ר א ה ל ז י ה ו מ י א ו ו י ר

א ח ר י ם

העישון הוא מזהם האוויר הסביבתי המזיק ביותר. מספר מקרי המוות של לא מעשנים הנחשפים לו עולה בהרבה על מספר הפטירות מכל הנזקים הסביבתיים האחרים ביחד, כגון: כלי-רכב, ארובות, תנורים, חומרים כימיים ועוד.

ש כ י ח ו ת

1. מעשנים בישראל כ-30% מהאוכלוסיה הבוגרת. זו הרמה הנמוכה ביותר שנמדדה בישראל. רמת העישון פחתה ב-20% בארבע השנים האחרונות.
2. אחד מכל שלושה מעשנים בעבר - הפסיק.
3. ההפסקה דומה אצל גברים ואצל נשים.
4. שיעור התחלת העישון אצל בני נוער - בירידה.
5. קיים קשר הדוק בין שכיחות העישון ושינויים במחירי הסיגריות. העלאת המחיר תורמת לירידה בעישון, בפרט אצל צעירים. הורדת מחיר מעלה את רמת העישון.
6. פרסומת לסיגריות מעלה את שכיחות העישון אצל צעירים הנחשפים לה.

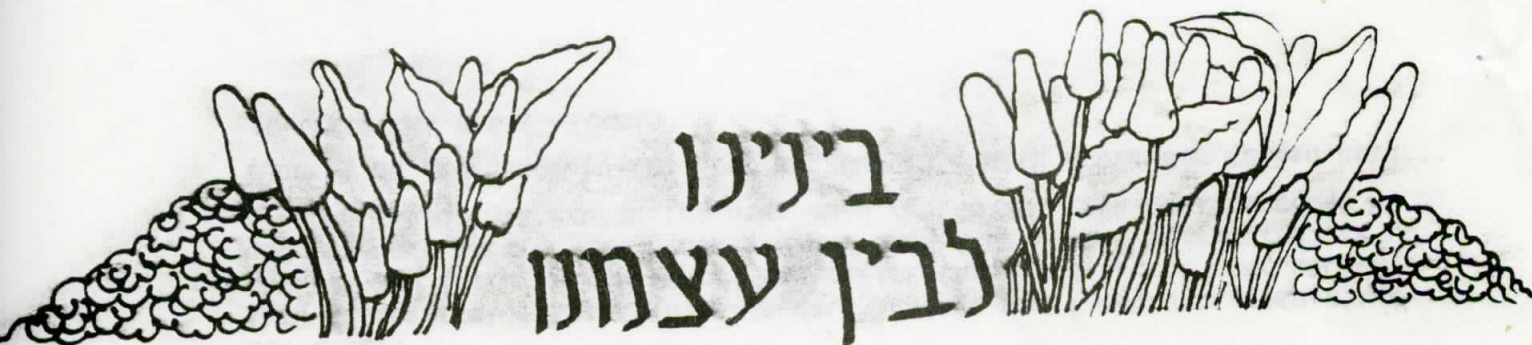

נ.ב. בכתבה גם נתונים רבים על מחלות ונזקים

למעשנים ולחשופים לעישון. לא כללנו אותם

כאן - הדברים ידועים.

(מערכת "דברי הכפר")

ישיבה בלתי-נחוצה

כותב שורות אלה הלך לישיבה הפתוחה של ועדת החברה, שהחליטה משום מה שהבעיה הנובעת ביותר בחברה הקיבוצית שלנו היא חיפוש דרכים לאפשר לכל חבר(ה) לצאת לשנת חופש מחוץ לקיבוץ. מדוע מחוץ לקיבוץ בעצם? תארו לכם שנת חופש בקיבוץ: בלי עבודה; שלוש ארוחות לא רעות כל יום; כרטיס "אגד" בכיס; סבסוד של שימוש ברכב קיבוצי; אפשרות לעבוד בגינה/בתחביב/בכתבת הספר שיהפוך אותך בן לילה לעמוס עוז או ש"י עגנון שני... אידיאלי. אפילו אפשר להצטרף לאולפן וללמוד קצת עברית וקצת אומנות.

אבל ועדת החברה בשלה! לא משנה לה שיש עקרונות, שכנראה נראים חשובים רק לקומץ אנשים משוגעים, כמו כותב טור זה. הסיסמה הקוסמת היא: לא רק שנת חופש לצעירים, ניתן הזדמנות לגיל הביניים (מה זה?) ולוותיקים (הידד). איך יעשו את זה? לא חשוב! איך יממנו את זה? זבש"ם. אם צעירות יכולות להיות מארחות בטוקיו, יוכלו ותיקים וותיקות לעשות ספונג'ה או לנקות בתי-שימוש עד שיצברו סכום שי-אפשר להם להגיע ללונדון. שם הם ינקו עוד בתי שימוש ורצפות עד שיוכלו להגיע לבומביי. שם יש בעיה בנוגע לספונג'ה ובתי שימוש! העיקר שייצאו! נמאס לראות אותם כאן!! ומה עם העבודה שלהם? יסתדרו. עיקרון הוא עיקרון הוא עיקרון.

זה עצוב שוועדה כה מרכזית עוסקת בפיצ'יפקס וחברים (בעיקר מגיל הביניים) שומעים בהתלהבות בלתי מסוייגת. מאז ההחלטה המזהירה על רשות לבלות שבועיים חופש בכל מקום שחפצים בו, נושבת רוח רעה בחברתנו. הכול נפרץ, הכול פתוח והכול הופך לאנטי-קיבוצי. חברה קיבוצית לא תתקיים אלא בפיקציה, אם היא לא תשמור על אי-אלה עקרונות, וביניהם לא רק שוויון הזדמנויות (אוכל, דיור, חינוך, בריאות וכו') אלא שוויון אפשרויות להגשים מה שמזדמן.

בעולם, מי שיש לו משפחה, מי שצריך לפרנס משפחה, מי שיש לו עבודה קבועה אף אם היא לא מהמעניינות ביותר, לא יוכל לזרוק את הכול לכל הרוחות ולצאת, כי "בא לו"! צעירים שאין להם שום אחריות ועדיין מחפשים את עצמם ועשירים ופנסיו-נרים שחסכו מעט כסף - יכולים לעזוב את הכול וללכת. אנחנו כאלה!?

הגיע הזמן שוועדת החברה תעסוק בדברים חשובים או שתחדל לפעול. מתי עסקה ועדת החברה (באיזו מתכונת שהיא) בשאלות עקרוניות? האין זה מתפקידה של ועדת חברה אמיתית? מי קבע שזאת רק ועדה לאספקת פריטים? תעודת עניות היא שזה חצי שנה ויותר שמדברים על הצורך ללבן בעיות עקרוניות ובינתניים עוסקים בהכנת המרתון!!

אגב, מוטב שכל הוועדות תעשינה בדק בית, האם הן ממלאות את תפקידן. מי שלא בא לישיבת ועדת החברה הפתוחה לא הפסיד כלום - זה היה ברמה של "שושלת".

עת לכל מעשה

כל אחד מכיר את הפרק השלישי של ספר קהלת שמתחיל "הבל ורעות רוח. לכל זמן ועת לכל חפץ תחת השמים: עת ללדת ועת למות..." חבל שמחבר ספר קהלת איננו חי בתקופתנו, אולי היה מוסיף עוד אי-אלה עיתים לרשימה, למשל עת להתפרפר ועת

(בינינו לבין עצמנו - המשך)

להתבגר, עת לרחוק אחריות ועת לקבל אחריות; עת למשלוח עופות ועת למשלוח מנות... קשה לדמות, איך היה מתייחס אותו קהלת לתקופת המתירנות שלנו, שמכלכלת את השכל של רבים וטובים. כפר הנשיא היה מאז ומתמיד חברה נוחה לכל הבריות: לא רק לחבריה, אלא לבניה ואף לאורחיה. קשה להיזכר במקרה שבו סירבנו לקבל חבר שעזב ורצה לחזור או בן שיצא לעולם וביקש לשוב. היססנו אולי, הסתייגנו לפעמים, ולב-סוף קיבלנו.

אבל כיום אנו עומדים בפני תופעה מדאיגה ומביכה. בעלי משפחה קמים ומחליטים שהגיע הזמן להתאוויר. והילדים נארזים עם שאר המטלטלים ונעקרים למקום אחר, לשפה אחרת אולי, למדינה חדשה, באמונה שיתאקלמו ושלא תשרוד בהם שום חוויה טראומטית. טפו-טפו-טפו! יום אחד, במזל טוב, שוב ייארזו אותם הילדים שאנחנו אוהבים ויצנחו לחיק הקיבוצי המבין והמקבל. קשה למדי לילדים, כשהמשפחה יוצאת לשליחות, אם כי ניתן להסביר שזה למען הציונות והעליה. אבל סתם לצאת ולומר לזאטוט השואל למה - "כי בא לאמא ואבא!" זו תשובה מספקת?

הנימה בכתבה של אילנה מלפני שבוע, שהתמקדה ברצון להבין את היוצאים בתקווה שיום אחד נראה אותם חוזרים אחרי ניקוי ראש יסודי, נובעת מרצון לא לסגור דלתות. זו אומנם עמדה אנושית ומבינה, אבל האם לא מתגנב ספק ללב באשר למה שאנחנו מחול-לים? אולי יום אחד נראה את הילדים שגדלו בינתיים חוזרים לקיבוץ כשהם אומרים: "נשבר לנו מהגלות הזאת, נשבר לנו מהריצה אחרי עוד כסף ועוד פריט. ההורים? שישארו שם." היו דברים מעולם.

פינת הבנייה

שאלה: המים שמקיפים את מה שמיועד להיות מקלט על-יד גן "שקד"? זה מתוכנן?

תשובה (מפי דובר אגף הבנייה טוראי (מיל.) חזי בטוני): הכול מתוכנן. לקחנו את המים בחשבון ובכוונתנו לנצל אותם לאחת משתי מטרות: א. או שנהפוך את המקלט למבצר מוגן בתעלה, דוגמת מבצרי הצלבנוס או ב. אם, כפי שמקווים, המקלט יצוף על פני המים, נהפוך אותו לאוניית שעשועים ונועיד אותו לתיירות משגשגת.

שאלה: מדו"ח ועדת הליווי משתמע שאם יאזל הכסף, יפסיקו את הבנייה ולא חשוב לאיזה שלב הגיעו. זה נכון?

תשובה (מפי הח' עודד תקוותי, חבר הוועדה ולשעבר יו"ר החברה ההסתדרותית 'זולל ושותה'):

א. ברצוני למחות נגד הנטיה הזדונית לדבר לא על ועדת ליווי, אלא על ועדת לוויה. ב. אפילו אם לא יספיקו לצקת גג לאולם ההתכנסות וההתפזרות, אם אין כסף לא יהיה גג! ננצל את האולם למצפה כוכבים ולתחנה מטירולוגית. מה יש? איך אמרו חז"ל? טוב אולם בלי גג וכלי מושבים מאשר גג ומושבים בלי אולם. וחז"ל, לפחות אלה שהיו בפלמ"ח, ידעו על מה הם מדברים.

א ר י ק

ב ו א ו נ ק ל ו ט !

בסוף שבוע זה נארח אצלנו את משפחת טלברג. אדי והליון

טלברג עלו לארץ מדרום-אפריקה לפני כשבע שנים, חיו כחמש שנים במושב בפיתחת-שלום ולאחר מכן כשנתיים בקי-בוץ גשר.

למשפחה שלושה ילדים: דניאלה (10), ארי (8) ואורלי (5). אנו פונים אל כל הציבור לקבל את המשפחה בסבר פנים יפות.

ועדת הקליטה

לעומת זה, מכונאות הרכב זוכה לעדיפות משנית, והמגמה על ציודה המיושן הפכה להיות פתרון לתלמידים ברמות הנמוכות ולתלמידים הכייתיים בבתי-הספר בישראל. מכלל זה אפשר להוציא בת"ס בודדים: יד-נתן, בסמ"ת ואורט נצרת. כתי-ספר יוקרתיים אלה סובלים גם הם מהירידה ברמת התלמידים הפונים אליהם. מוסכם, שללא קיום רמת מסמ"ת, תאוכלס המגמה בתלמידים חלשים ובעייתיים בלבד, ולא כולם יימצאו שם מתוך רצונם...

מצב המגמה ב"עמק החולה" משקף את המצב הכללי בארץ, כפי שתיארתי לעיל: ציוד מיושן וחסרה התקדמות עם חלוף הזמן. ב-14 השנים, מאז הוקמה המגמה, כמעט שלא חלו שינויים איכותיים בכל הקשור לציוד. השינוי הבולט הוא בכמות: עם העליה במספר התלמידים, גדלו גם כמויות הציוד ושטח הסדנאות.

זה בשנים האחרונות. אך לקראת תשמ"ח לא נרשמו תלמידים למגמת מכונאות הרכב! למרות כל המאמצים למשוך תלמידים לרמת מסמ"ת, הרי נותרה כיתת מסמ"ת אחת במגמה - ב-י"ב - וגם בכיתה זו, סביר להניח, שאחוז מסוים בלבד יסיים את המסלול ברמת מסמ"ת מלאה.

מגמת מכונאות-הרכב בשנות השמונים, לקראת שנות התשעים, חייבת לשנות תדמית - אם בכוונתה למשוך תלמידים בעלי רמה סבירה. הדגש יהיה על חשמל-רכב ודיאגנוסטיקה (אבחון תקלות וכוונון המנוע באמצעים אלקטרוניים), תוך שימוש בטכנולוגיות מתקדמות. זה מחייב השקעת משאבים בציוד חדש והקמת מעבדות, והעברת הדגש מסדנאות לפרוק מנועים והרכבתם - לעבודה מעבדתית לשם אבחון תקלות וכוונון מנועים, והרחבת הידע באלקטרוניקה, חשמל והזרקת דלק בפקודת מחשב.

שינוי זה בכיוון מחייב גם מורים מוכשרים ומאומנים היטב במקצוע, ברמה גבוהה (טכנאי-רכב והנדסאים), בעלי הסמכה ורקע חינוכיים. שינוי זה יקדם את מגמת מכונאות-הרכב כמגמה שוות-ערך למגמת המכניקה, שהיא צורך אזורי ולאומי כאחד.

מאידך, אם תמשיך המגמה לשמש מפלט ומקלט לתלמידים נחשלים ובעייתיים, הידרדרות הענף תונצח!

אריה וולפין
רכז המגמה, לשעבר.

מכונאות רכב - מצב קיים

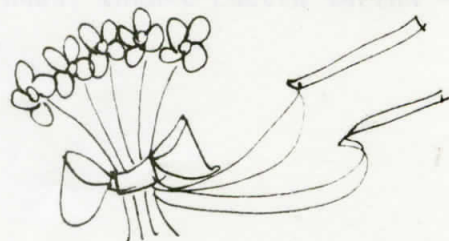
בניגוד למצב בארצות אירופה המערבית, ארה"ב ויפן - ענף מכונאות הרכב בארץ ירוד למדי. יש לזה מתיר בחיי-אדם וגם בעלות הכלכלית. בנוסף, חיל החימוש בצה"ל סובל מהירידה הכללית בענף, וחסר כוח-אדם. מיומן, המתבטא בתחזוקה לקויה של ציוד ורכב. בארה"ב ובמערב אירופה הענף עתיר בטכנו-לוגיה מתקדמת ונמצא ברמה גבוהה. רמה זו לא הצליחה להשתרש בארץ, כיוון שבמוסכים עובדים בשיטות מיושנות, תוך כדי העברה הדרגתית של הענף לסקטור הערבי, כאשר יהודים לא נמשכים אליו.

העבודה השחורה, חוסר התחכום הטכנולוגי והשימוש בציוד מיושן, גורמים להקרנת תדמית שלילית של הענף לנערים בעלי פוטנציאל גבוה המבקשים להשתלב במקצוע טכנולוגי כלשהו.

השפעתו של המצב המדורדר במקצוע מורגשת היטב במערכת החינוך, כאשר כתי-הספר במיגזר הטכנולוגי שמים את הדגש על מכניקה, ותורמים רבות להעלאת הרמה הטכנולוגית בתחום הזה - הושקעו סכומים גדולים לצורך רכישת ציוד מתוחכם וגם להקמת מט"מ-ים.

ברצוני להודות לכולכם עבור הביקורים, הכרטיסים והאיחולים להבראתי המהירה. אני מקווה שאהיה שוב איתכם בעתיד הקרוב.
הרי ברק

תודה -

תמונת מצב.

כשהציעו לג'ף ש. לרכז את חדר-האוכל, אמרו לו חבריו הכי טובים: "למה לך זה תפקיד עם המון בעיות. עומדים תחת ביקורת של חברים כל הזמן - איך גיבוי מהמוסדות." ג'ף לא שמע להם, ובינתיים הוא לא מצטער אף רגע.

"לקחתי את התפקיד, מפני שידעתי שיהיה קשה, אבל מעניין, דווקא בתקופה זו של שינויים ובנייה. בזמן רגיל אולי לא הייתי כל-כך מעוניין. ישבתי על התחת במשך 2-3 שנים בחדר הסרטוט. וכשהפסקתי לעשן, כל-כך עלייתי במשקל שחזרתי לעישון! לכן, כשהתחלתי לעבוד בחדר-האוכל, בשבועיים הראשונים הייתי מת בסוף היום - הרגשתי שאני בן 70 ולא בן 40. עכשיו התרגלתי. הפסקתי שוב לעשן ובכל זאת אני לא עולה במשקלי."

בנקודה זו ניגשה אלינו אחת העובדות ושאלה איפה למצוא גיר, לכתוב את התפריט על הלוח. ג'ף ענה בנועם. היתה זאת הראשונה בסריה של הפרעות בשיחתנו, שהתנהלה בחדר-האוכל בשעת 'הפסקת התה'.

"עכשיו ברצינות" ממשיך ג'ף, "כל הזמן ידעתי שאני עקשן וגם הארגון לא הפחיד אותי, כי ידעתי שאני מסוגל לעשות את זה. אבל מצאתי דבר חדש אצלי. אם יש צורך, יש לי גם סבלנות. במקום לריב, אני מקשיב, אם יש ביקורת. חושב, אם יש בזה משהו - ואז עונה. ובסך-הכל אני מוצא שאני כו מקבל תמיכה מהחברים. תמיד יש המתלוננים המקצועיים, שמחפשים דברים לבקר, אבל לא נורא."

ויש מה לזכור. ☒ הבניין במצב נורא - הסתכלי על הצבע המתקלף בחלונות. וחבל על הכסף כרגע. יש כל מיני דברים שאני רוצה לשנות - וחבל על הכסף. לפני שנכנסתי לתפקיד אמרתי שאסכים לקבל אותו, אם יהיה לי גיבוי. מה זה גיבוי? זה לא כל-כך פשוט. אם אני רוצה לקנות כלים ושמעון לא מסכים, אני מבין אותו. יש לו תפקיד קשה מאוד, בגלל המצב הכלכלי והוא מנסה להישאר בתקציב. אני מקווה שגם בעתיד נמשיך להסתדר."

כאן ניגשת ג'ידן ומבקשת שולחן קטן לתערוכה. ג'ף שולח לאן ששולח, והשיחה נמשכת.

"יש קשר טוב עם צוות המטבח. אביבה נהדרת, עוזרת בכל השטחים, ומנסה לעזור עד הסוף. הרי לך דוגמה למצב כרגע. מכונת שטיפת הכלים במצב קטסטרופלי. התייעצתי עם שמעון וג'קי - מה נעשה? הם הסכימו להזמין את החברה לעשות בה טיפול. אבל כששמעתי כמה הם דורשים בעד טיפול של יום אחד עם צוות מלא (כ-8000 ש"ח!) אמרתי - נמשיך לעבוד, אפילו אם נדביק את המכונה עם מסטיק. ונעשה כל מאמץ להסתדר עד שיכניסו את המכונה החדשה - לפי אלק במרץ-אפריל. אני מחזיק אצבעות שיהיה בסדר."

נעבור לנושא העובדים. אתה מעדיף לעבוד עם חברים או עם זמניים?

"אני לא רוצה לעבוד רק עם חברים, ולא רק עם זמניים. יש דברים שאני יכול לבקש מחברים (אחריות, דיוק) ודברים אחרים שאני יכול לבקש מזמניים (שעות לא מקובלות וכו'). מצאתי שכולם אוהבים שיגידו להם מה לעשות - כל הזמן. גם חברים, אם הם נכנסים לשבוע-שבועיים, אוהבים לקבל הוראות. לא אוהבים 'לחפש עבודה'. כרגע אין אף חבר קבוע ('קבוע' במובן של 3 חודשים ומעלה) מלבדי. כאן שוב נכנס עניין הגיבוי. יש החלטת מזכירות שצריך להיות סגן לרכז חדר-האוכל וחבר אחראי לשטיפת הכלים, וג'קי באמת מנסה. יש הרגשה של שיתוף פעולה."

ג'ף מבקש סליחה והולך 'לזרז' את שותי הקפה, להתחיל בהכנות לארוחת - הצהריים, וחוזר.

(תמונת מצב - המשך)

"יש לנו כמה זמנים קבועים, צמד-חמד של 'שנתיים' (פול מוס ואנדי ארוויס) שעובדים בשטיפת הכלים כבר חודשיים, אוהבים את זה וביקשו להמשיך! גם לורן, אשתו של נורמן, נכנסה לתקופת מה. גם סטיב, מתנדב, כבר עובד זמן מה."

ברגע זה מתייצבים שני זמנים למשמרת חדשה ומקבלים הוראות.

"בשבילי ריכוז חדר-האוכל הוא תפקיד רציני, מחייב. טוב לי שיש הזדמנות לעבוד עם חברים שונים - הרי כל חבר חייב למסור שבוע - ואני מקווה שמרגישים שאני משקיע. הופתעתי לטובה מהרבה חברים, ואני מקווה כי גם הם. אין לי ספק שבעתיד צריכה להיות גישה אחרת לחדר-האוכל ממה שהיה בזמן האחרון ואז, בחדר-האוכל המשופע, נראה את התוצאות."

עוד מעט נתחיל לבנות ולשבור. נעשה מאמץ גדול לא לגרום להפרעות, אבל אני מקווה שחברים יבינו, אם נצטרך - לפעמים גם בלי התרעה גדולה מראש - לבקש לאכול בבית או לשבת בפניה אחת של חדר האוכל בלבד. אין מה להגיד - יהיה ברדק לזמן מה."

הנה עוד הפרעה, אבל הפעם חיובית. אניטה הקטנה באה לבקר ואבא רץ להביא אותה להגיד שלום. אני שואלת את ג'ף שוב, אם הוא מתחרט על החלטתו להיכנס לתפקיד.

"בכלל לא! בכלל לא! להיפך, טוב לי להיות עם צעירים וחברים - כל יום משהו אחר. לפני זה ראיתי אותו שולחן כל יום - עכשיו אני רואה בערך 70!"

בכל זאת, כששאלתי אותו, איך ירגיש אם יבקשו ממנו להמשיך בתפקיד בחדר-האוכל המשופע בעוד שנה, לא רצה להתחייב!

"בסיום תכתבי: רעיון אחד חדש בכל זאת כבר הצלחתי להכניס - שתיות 'לחיים' כל פעם שנולד תינוק."

ג'ף - תמשיך ליהנות, לטובת כולנו.

א נ ג ה

זה מרגיז אותי!

מה שקורה במועדון בזמן האחרון פשוט בלתי נסבל!

כל בוקר, כשאני מגיעה למועדון, אני מוצאת משהו

חסר, שבור או קרוע.

השבוע היה השיא - השטיח האחרון נעלם. פעם היו לנו

ארבעה שטיחים וכולם היו מסומנים בבירור.

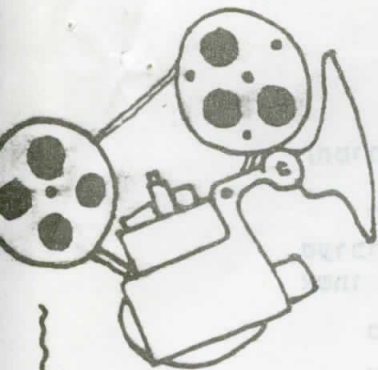
ארבעה תנורים חשמליים גם כן נעלמו.

מה אתם רוצים שאעשה? שאני אלך לערוך חיפוש

בבתים?

אם הכול לא יוחזר מיד, המועדון ייסגר לכל פעילות שהיא.

בתקווה לעזרתכם - פ ס

פִּינֵת הַסֵּרֵט הַשָּׁבוּעִי

שם הסרט: זְכָרוֹנוֹת אֶהֱבָה מִפִּירְנָצָה

A ROOM WITH A VIEW -

בימוי: ג'יימס אייבורי

משחק: הלנה בונהם קרטר, מגי סמית, דנהולם אליוט

כמובטח, חוזר למסכנו סרט של המשולש - אייבורי, מרצ'נט, ג'בוואלה. 25 שנים הם עובדים ביחד ללא לאות בין שלוש יבשות - אסיה, אירופה, ואמריקה. (אייבורי הוא אמריקאי, איסמעיל מרצ'נט הוא הודי מוסלמי, ורות פראווה ג'בוואלה - יהודיה ממוצא פרלני, שנשאה לאציל הודי). כאמור משוך על סרטיהם קו אחיד של איכות, בריטית בעיקר. הסרט שכמקור נקרא "חדר עם נוף", מבוסס על אחד הרומנים המוקדמים של א.מ. פורסטר, והוא מכיל בתוכו איזה מין ניאו-פגניזם שהיה נפוץ בתחילת המאה. הוא הופץ גם אצל ד.ה. לורנס ב"אישה שסגדה לשמש" למשל, ובספרו של קנת גרהם - "רוח בערבי הנחל". זוהי מין הרמה של הטבע לדרגת כוח אלוהי. (גם בסרט תבחינו בכך באחת הסצנות המרכזיות). מתוך המחורך של הגינונים הויקטוריאניים הקפואים עמד לפרוץ טבע האדם בעוצמה לא מוסכדת ובלתי ניתנת לעצירה.

גיבורות הסרט הן שתי נשים, שרלוט (בגילומה של מגי סמית הנהדרת), בתולה זקנה המלווה את בת דודתה הצעירה לוסי (הלנה בונהם) בטיול בפירנצה בראשית המאה. לא אלאה אתכם בפרטי הסיפור. רק אציין שזהו סרט שופע הומור מעודן ומצולם ביופי נדיר.

כאשר אתם יוצאים מהסרט תמשכו איתכם את ההרגשה שצפיתם במשהו בעל איכות תרבותית נדירה. זהו מגע ידם של השלושה שהזכרנו למעלה.

אלה מכם הרגילים לסדרות טלוויזיה בנות חצי שעה תמצאו את הסרט איטי מעט. אך אם תתגברו על הנכות הטלוויזיונית, תזכו אולי בחוויה נדירה.

סרט ממלץ ביותר.

אגב, בגלל האסיפה במוצאי שבת יוקרן הסרט הערב

ליל שבת - בשעה 21.30

1. (וורסטר) סרטים

ע'ימו! I ♥

ממראת השיניים במסר:

החל מחודש ינואר תעבוד אצלנו שיננית ושמה ליאורה. היא בת כפר בלום וגרה בראש-פינה, למדה בביה"ח הדסה בירושלים את המקצוע ועובדת בכמה משקים בסביבה וקיבלתי המלצות טובות עליה.

היא תעבוד אצלנו רק פעמיים בחודש, כל פעם 4 שעות בימי רביעי. חברים אשר רוצים לקבל טיפול "הורדת אבן" יוכלו להירשם על הלוח שעל דלת ממראת השיניים, אבל יש לזכור: מי שמקבל תור חייב להגיע, ולהגיע בזמן! הפעם זאת לא שיננית מתנדבת כמו בשנים הקודמות, היא מקבלת שכר עבור העבודה ואין בשום אופן לבזבז את זמנה!!

ובהזדמנות זו אני רוצה להזכיר לכל החברים ולכל בני הנעורים שגם אל רופא השיניים יש להגיע בזמן. אם אין באפשרותכם להגיע בכלל, אנא הודיעו בהקדם האפשרי.

תודה מראש ולהתראות
רות גולן

מחאה

אני רוצה למחות בצער על צורת ההדפסה של שירים וכתבות של חברים בחוברת זו שלנו.

כשחבר כותב שיר או רוצים להביא משירי חנוכה, מגיעה לשירים האלה העמדה נאה יותר מעל דפים אלה ולא צריך לחוץ אותם לתוך עמוד אחד, בלי צורה ובלי כבוד.

מגיע להם לפחות מקום טוב כמו "פינת הסרט השבועי" או מכתבי פרידה והספד שמקבלים מקום נכבד. חבל לי גם העליבות שבצורה וגם כי לפעמים הייתי רוצה לשמור עמוד כזה שהוא דיוקן של חבר שהוא דיוקן של חקופה. ואין. אז אנא!

שושנה שרקי

תשובה

צר לי שיכול לעלות צל של ספק לגבי יחסי ליצירה אומנותית מקורית. לא פעם הופיעו מעל דפי העלון סיפורים ושירים פרי עטם של חברים, נערים וילדים ואני מקווה שימשיכו לזרום. בדרך כלל, היצירות ואפילו ה"יצירות"-זוכות לעימוד נאה ועיטור לפי העניין.

הפעם, לפי כל אמות המידה, היה מדובר בשעשוע, במשחק, ביצירה משפחתית או קבו-צתית על המקום, במקביל לעשיית נרות, הכנת "הצגה" ועוד. אפילו לא הזדהה מי שדחף את כל התוצרת הספרותית של אותו ערב לתא העלון, ופירסמנו את חלקו בתור תוספת לחג שעבר.

מצטערת שנרעשת, שושנה - או אולי יש כאן בדיחה שלא ירדתי לפשרה?

אנה

דו"ח ישיבת ועדת כח אדם מיום: 17.12.87.

נכחו: מיכאל ד', ישראל א', ג' קי ע', יוסי כ', שמחה א', כוכבה ח', בני פ', אבלין ו',
בוב ו'.
נעדר: אילן ה'.

1. אושר כי אורן פ' יהיה מעתה המדריך של שנת ההכשרה.
2. יובל ג' יכנס לעבוד כאקונומיה לצידו של שמעון פ'.
3. הוחלט כי בני פ' ירכז את הקמת וארגון נושא המיני-מרקט. כמו כן סוכם כי אילזה ב"ח תצטרף לצוות שיעבוד במקום.
4. הוועדה נענתה בחיוב לבקשת המועצה האזורית שיהודה י' ישתחרר שלושה ימים בשבוע לצורך הדרכה אזורית.
5. עפ"י בקשת ועדת החינוך המיוחד הוחלט כי גליה ט' תעסוק בחינוך מיוחד בגיל הרך במסגרת עבודתה בגן שקד.
6. נבדקת אפשרות כי ישראל ו' יחליף את ג' רי נ' כשליח בריאות ע"מ שג' רי יוכל לעבוד במפעל.
7. בקשת בית החינוך המשותף "עמק החולה" כי אורי ג' יעבוד אצלם שבוע עבודה מלא, אושרה.

הצעה לאסיפה:

האסיפה מאמצת את ההחלטה המשותפת של ועדת המשק והמזכירות מיום 25.12.87 אשר אומרת:

1. אסיפת כפר הנשיא מחליטה שאם עד סוף ינואר 1988 לא תיפול הכרעה של האוצר או כל גורם אחר, לגבי הפעלת סיוע שיהווה עזרה ממשית - המפעל יסגר לאלתר - ובו זמנית תבדק אפשרות מכירת המפעל לגורם צבורי או פרטי.
2. האסיפה מחליטה שכל פתרון למפעל "הבונים צנרת" יתבסס על שתי הנחות יסוד:
 - א. להקטין את חלקנו בהפסד עד למינימום.
 - ב. להבטיח בכל האמצעים את המשך התעסוקה והפרנסה לאנשי חצור, או פצוי נאות אם פעולת המפעל תופסק.
3. האסיפה מטילה על ועדת המשק לפעול לאלתר בכוון שעליו הוחלט לעיל ולדווח באופן שוטף לאסיפה על כל צעד שננקט, כולל התפתחויות לא צפויות.
4. האסיפה מאשרת את הקמת וועדת "מצב" אשר תלווה את כל הצעדים אשר יתבקשו כתוצאה מהחלטת האסיפה. חברי הוועדה המוצעים הם: מיכאל ד', מזכיר(ה), יוסי כ', קולין פ', יענקל מ' ושני נציגים מ"הבונים צנרת".

27.12.1987

ס ו ד י

נתונים של מפעל הבונים צנרת

לדיון באספה

<u>הכנסות, רוח והפסד ב 1986 ו 1987</u>				(1)
1988	1987	1986		
חכניה (משוער)			הכנסות	
5510	5100	3575	ייצוא	
4600	4400	2800	רוח (הפסד) חפועל -	
250	(1220)	(130)		
				<u>פחות</u>
(1) 300	430	100	פחת נוסף (2/3)	
470	380	100	דמי שכירות	
390	350	250	ריבית על השקעות	
(2) 740	620	250	ריבית על הפסד	
(1650)	(3000)	(830)	סה"כ רוח (הפסד)	
114	135	118	מס' עובדים	

(1) אין פחת על נדחות.

(2) הריבית אינה כוללת ריבית על הפסדים בשנת 1988.

(2) ההזמנות ביד בסוף דצמבר 1987 : 1.5 מ' דולר.

<u>הצעדים שננקטו במפעל מספטמבר עד היום :</u>		(3)
(ב \$ 1000)	החוצאה	
610	הכנסה	(א) עלית מחירים : 12.3 % בממוצא:
500	חסכון	(ב) פטורים וחסכון בעלות העבודה :
250		(ג) חסכון בהוצאות חרושת (טפול טרמי, חול, פסיבציה, כלי עבוד ושונות חסכון
100		(ד) חסכון בהוצאות כלליות ומכירה
1460	סה"כ יעול כספי	
		(ה) <u>נוסף</u> הקטנת מלאים , צמצום אשראי ללקוחות והארכת אשראי מספקים.

הכוננים מוצרי צנרת בע"מסגירת המפעל

\$ 11,600,000
 (\$ 500,000 - כ- בקרן) \$ 1,000,000
 \$ 12,600,000

ס"ה חוב במאזן 9/87
 + פצויים מוגדלים לשכירים
 ס"ה לפרעון

ממוש נכסים

\$ 1,100,000
 \$ 500,000
 \$ 3,000,000
 \$ 1,300,000
 \$ 5,900,000

מלאי מוצרים 80% x \$ 1,400,000
 מלאי חומרים 60% x 850,000
 גביית חיבים 90% x \$ 3,300,000
 מכירת ציוד 33% x \$ 4,000,000
 ס"ה ממוש נכסים

\$ 6,700,000

נשאר חוב נטו

\$ 1,090,000 מירדי שנה
 \$ 790,000 לשנה

סילוק חוב 10 שנים לפי 10%
 או משך 20 שנים

\$ 400,000 - 450,000

דמי שכירות שנתיים

רשם: קולין

נכחו: ישראל א', קרול ב', ג'וליה נ', שאולה א', מקס מ', יענקל מ', מיכאל ד', שרה ד'.
נעדר: גרשי א'.

1. פרוטוקול הישיבה הקודמת.

הוקראו החלטות הישיבה הקודמת ואושרו על ידי הנוכחים.

2. תקציבים תשמ"ח. (בהשחתפות ג'אקי ע')

החברים ברכו על כך שתקציבי שנת תשמ"ח של המשק כמעט מוכנים. מיכאל ד' ציין בסיפוק שזו הפעם הראשונה שהחברה עמדה במסגרת התקציבים עליה הוחלט באסיפה. בתק"ס ובוועדת התקציבים ישנן הצעות לאיחוד תקציבים על מנת לתת חופש בחירה גדול יותר לחברים ועל ידי כך להגדיל את הסכומים שיעמדו לרשות החברים. סוכם כי: א. לאחר שתובא הצעה סופית, לתכנית מסגרת מטעם ועדת המשק, למסגרת היקף התקציב לשנת תשמ"ח, תשב המזכירות בישיבה מרתונית ותסכם את ההצעה שתבוא לפני האסיפה במועד הקרוב ביותר.

ב. ועדת החברה תקיים השבוע ישיבה פתוחה בכדי להביא את הצעות התק"ס לאיחוד תקציבים וכן לשמוע תגובות והצעות חברים. התגובות שתעלינה בישיבה הפתוחה תכונה את המזכירות והאסיפה כדיון על נושא זה.

3. קביעת מעמד.

הובאה בקשה למזכירות לקבוע מעמד לצ'רלי סולומון, החבר של רבקה ש' העומד להגיע לקבוץ לתקופת מה. הוחלט כי צ'רלי ישהה למשק במעמד של אורחות לתקופת בת חצי שנה, ויהיה תחת חסות המזכיר/ה.

4. נהול מפעלי המים והנקוז בגליל העליון.

המועצה פנתה למשק בבקשה לגייס את מיכאל ד' לנהול מפעלי המים המועצה פועלת בשיטת ה"מכרז" כאשר המדובר בגיוס לתפקידים בכירים ומבקשת שקבוץ כפר הנשיא יכניס את שמו של מיכאל למכרז מבלי להתחייב מאחר ורק אסיפת המשק יכולה לשחרר אותו לתפקיד זה. המזכירות התייחסה לפניה זו בחיוב כיוון שמיכאל יכול לתרום רבות בנושא ספציפי זה לאזור ולמשק. יחד עם זאת ישנה הרגשה חזקה כי העתוי אינו מוצלח - ישנה אי ודאות לגבי מחליפו של מיכאל כרכז משק וועדת אד-הוק שמטפלת בנושא זה טרם הביאה הצעה מסכמת. למרות זאת ומכיוון שיש רצון להבטיח את המשרה אם ייווצרו התנאים המתאימים בכפר הנשיא, הוחלט כי א. המזכירות תומכת בהכנסת שמו של מיכאל ד' למכרז, בהתנייה מפורשת שזו אינה התחייבות ורק אסיפת כפר הנשיא תחליט סופית. ב. המכתב ישלח רק בסוף שבוע זה. ג. בכל מקרה אין לדבר על תחילת גיוסו של מיכאל לפני קיץ 1988.

5. תקנון נקלטים - תצהירים. (מוזמנת: דליה ו')

דליה הסבירה את הרגישות הכרוכה בחתימה על התצהירים, אופן ניסוחם, הנושאים שבתצהיר ועיתוי החתימה.

סוכם להקים צוות שילמד את הנושא ויביא הצעות. בצוות ישבו: יענקל מ', מקס מ', שרה ד', והמזכיר/ה, בהתייעצות עם ועדת הקליטה.

6. עניני קליטה. (בהשתתפות דליה ו')

דליה מסרה על שלש משפחות שמעונינות להקלט בכפר הנשיא. כמו כן הדגישה את הצורך לקבוע מדיניות קליטה במיוחד בקליטת אקדמאים. רצוי לקיים דיון רחב בנושא. הוטל על המזכיר לבחון באיזו צורה לקיים דיון זה.

7. תקציב לחגיגות ה - 40. (מוזמן: מיכאל כ')

הסכום עליו מדובר מסתכם בכ - 25,000 - 30,000 ש"ח. המזכירות מאשרת קיום חגיגות שנת ה - 40 ומטילה על ועדה מצומצמת לחפש את הדרכים להפחית את העומס מהמשק למינימום. חברי הוועדה הם: ישראל א', מיכאל כ', יענקל מ', מיכאל ד'.

8. מערכת הבריאות.

ישראל מסר אינפורמציה על המשבר הפוקד את מערכת הבריאות, ועל הבעיות הקיימות בין המרכיבים השונים של העוסקים בבריאות: מרפאה, ועדת הבריאות והרופא. יש צורך להגדיר מחדש ובצורה חדא את תחומי הפעילות של כל מערכת ומערכת ואת תחומי הפעילות בכל מערכת עצמה. המזכירות התייחסה בכובד ראש להודעתו של ישראל וסיכמה: המזכירים ימנו השבוע צוות של 3 - 4 חברים שיבדקו וימליצו על פתרונות, באופן דחוף ביותר. ועדה זו תפעל כתת-ועדת מזכירות ובסמכותה.

NEWS OF THE WEEK

* Next week we shall have a treat. We shall be hosting the Upper Galilee Choir for rehearsals over the week-end, and they will "repay" us by giving a concert on the Friday night. Any-one interested in taking part or sitting in at the rehearsals in the Mo'adon, is invited to do so. (Friday 14.00 - 18.00 and Shabbat morning until 14.00).

* In December we had 18 rainy days, and the total so far is 240.1 mm of rain - which is just about our yearly average. Some of the newest flats have had leaking roofs already! On the other hand the first anemones are already showing their heads on the lawns.

* The folk-dancing class which started this week (at Kfar Hanassi for the whole district) was well attended, by various ages, sexes and sizes.

* Nine of the English youngsters (the "shnatties" as they are known) have gone off to Jerusalem in order to participate in a course for youth-leaders which lasts five months. They will rejoin their group here in June in order to take part in the last month of activities here.

* It was very nice to see Mrs. Berman enjoying a visit from her "little" sister from Scotland. Good health to both of them.

* We are also glad to see Harry Barak looking quite chirpy already after returning from hospital. (See letter on the back of this page).

* Did you notice the exhibition in the dining-room arranged by our young school children? It shows all the things we used to grow at one time (grapes fish, and yes, even milking cows) All this in the framework of their main subject this year - 40 years K'far Hanassi.

* Apparently the New Year's Party which was held in the Mo'adon went off nicely. I hope you didn't suffer too much from the noise.

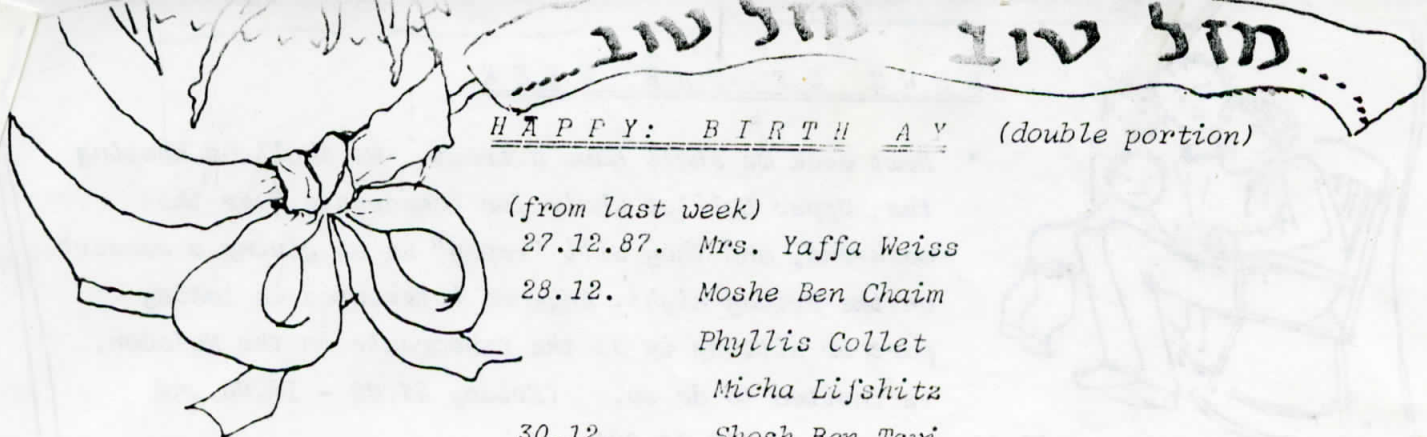
Happy New Year to us all and SHABBAT SHALOM

F I L M O F T H E
W E E K - T O N I G H T !

A ROOM WITH A VIEW with
Maggie Smith etc.

Much recommended.

H A P P Y : B I R T H A Y (double portion)

(from last week)

27.12.87. Mrs. Yaffa Weiss

28.12. Moshe Ben Chaim

Phyllis Collet

Micha Lifshitz

30.12. Shosh Ben Tsvi

31.12.87. Galit Cohen (Mendzigurski)

1.1.88. Yisrael Avidor

Judy Press

Ronnie Butov

Or Chayat

Shiran Harmatz

2.1.88. Henry Ben-Yehudah

Bob Hart

Yehonathan Arnold

Yehudith Vingrad

ANNIVERSARY - Helen & Micha Lifshitz

3.1.88. Ruthie Amit

Benny Goldberg

Joanny Heres

4.1.88 Dinah Rachmani

5.1.88. Yuval Jackson

Avigail Frank

Ilanah Frank

Allon Kuzigis

Hilary Aprut

7.1.88. Eilah Fink

Shachar Gedalison

Anita Shtrubel

8.1.88. *Allan Whitham

Tammi Potash

Yardenah Sharkie

Nilly Ben-Tsvi (Granddaughter)

9.1.88. Uri Shuval

M A Z A L T O V

#####

A baby boy was born

to PERETZ & NAOMI

grandson to PAM and YANKEL M.

#####

H A P P Y A N N I V E R S A R Y

5.1.88. Michal & Mossy Ha-me'iri

6.1.88. Betty & Michael Do'ari

THANK YOU

Dear friends,

I would like to

thank you all for

your visits, cards and good wishes for

my speedy recovery. I hope it won't be

long before I am with you all again.

Harry Barak
